

Seruus Dei nec agit de fama, nec infamia sed de aliorum salute.

30. Ad suum Divinum Sponsum clamat Anima Sancta: Fuge, dilecte mi, & assimulare caprea, hinnuloque cervorum, super montes Aromatum.

Cantic. 8. n. 14. Sed quomodo suo dilectis. Sponso, de cuius honore maxime sollicita, suadet fugam, quæ ignominiosa est apud homines: nil tamen gloriosius, quam fugere à malis, qui nihil proficiunt, ad bonos, qui sunt montes.

Psal. 86. Ad iustorum profectum fugis. Fundamenta eius in montibus Sanctis: Psalm. 86. & aromatum, omnium nempe virtutum, sed ut fluant omni odore sanctitatis. D. Gregor. Magi. in præsentia ait: Christus fugiens reprobos, montes aromatum petit, quia perverfos dimitiens, sanctas animas visitare non desinit, quæ per contemplationem excelsa sunt, & per confectiones virtutum, odoriferam unguenta secum ferunt; super hos montes dilectus caprea, hinnuloque cervorum assimilatur.

QUÆSTIO VII.

Quare Christus D. suis Apostolis explicat, quod omnes capilli capitis eorum numerati sunt?

31. Textus. At Christus D. in præsentia suis Apostolis: Omnes capilli capitis vestri numerati sunt. Quod denotat infinitam Dei sapientiam, ac scientiam, singularemque Dei providentiam erga suos: quo sensu David ait Psalm. 164. n. 4. Qui numerat multitudinem stellarum, & omnibus eis nomina vocat; quod iuxta Augustin. & nostrum Incognitum, non solum intelligitur de stellis materialibus, sed etiam de Sanctis, qui quomodo dispersi, instar stellarum, virtutibus fulgebunt: tamen omnes Patres hanc Christi sententiam communiter moraliter exponunt, ut citato cap. 9. q. 12. Ubi magnam ponderationem. D. Paulini componentis hos capillos Apostolorum cum capillis Absalon. Nunc verò adde.

32. Origenes. Primò Origenes homil. 1. in Numer. dum præfata Christi verba adducit, & expendit, ait: Non solum discipulos suos electos sub numero statuit, verum & capillos capitis eorum numeratos esse. In quo utique non illos capillos dicebat esse numeratos, qui vel ferro tonderi, vel projici solent, vel temporis atate desuere, ac perire: sed illi capitis capilli apud Deum numerati sunt, qui in Nazareth erant, quibus inerat virtus Spiritus Sancti ad profectum alienigenas. In præsentia non est sermo de capillis externis, qui retineri, vel abjici possunt; sed tantum de virtutibus per ipsos capillos significatis, vel adhærentibus capillis Deo consecratis, ut Samsonis; qui enim in virtute persistit, ut omnem lubricum, ac puerilem sensum abjiciat, hic maxime in numero est apud Deum.

33. Namc. 1. Præcipit Deus Moyli, & Aaroni, Tollite quicquid est sexus masculini ab vigesimo anno,

& supra, omnium virorum fortium ex Israël, & numerabitis eos: Numer. 1. n. 3. mandantur eligi & numerari à Deo non quicunque, sed tantum, qui forti, & constanti animo sunt, qui puerilia, & Ægyptiaca abjecerunt, & in virtute jam adultæ sunt ætate. Unde sic ait Origenes: Donec autem inest alicui nostrum, vel puerilis, & lubricus sensus, vel fœminea, & resoluta segnitias, vel Ægyptios gerimus, & barbaros mores; haberi apud Deum in Sancto, & consecrato numero non meremur. Excute à te Ægyptios barbarosque mores, pueriles, ac fœmineos affectus, & generosâ, ac perfectâ virtute resplende, & in numero eris apud Deum.

34. Euseb. Emif. Secundò: Eusebius Emiffenus in homilia de hac re, seu fuga, ait: In hoc, quod eorum capillos numeratos esse dicit, totam hominis substantiam resurgere, & nihil de ea perire significat: His denotat Dominus, quod curam habet de tota hominis substantia, etiam de illius minima parte, ac minutissimo capillo; & quod cum omnibus capillis omnes resurgemus; nam capilli pertinent ad hominis perfectionem, ac decorem; & quod cum capillis resurgemus, probant ex hoc præsentia loco Matth. ac ex illo Luc. 21. n. 18. Capillus de capite vestro non peribit. D. August. lib. 22. de Civitate Dei, Hieron. in cap. 10. Matth. D. Thomas in 4. dist. 44. q. 1. art. 2. q. 3. & multi alii, quos citant, ac sequuntur Suarez tom. 2. ad 3. p. disp. 47. sect. 1. p. ult. post principium. Agid. Lufur. tit. 2. q. 6. art. 2. n. 4.

35. D. Chryf. Tertio: Chrysolom. in Imperfecto, hom. 25. in Matth. sic ait: Capilli sunt subiles anime, & innumerabiles sensus Sanctorum, qui de Spiritu Christi, quasi de capite ipsorum procedunt; si autem iustus tradidit se in potestate delectationis carnalis, dilectio illa præcidit capillos ipsius, & tollet virtutem, quam habet in capite, sicut Dalila Samsonis: & nulla res sic præcidit virtutem capillorum, sicut corporalis voluptas. Capilli, qui sunt in pretio, ac numero apud Deum, sunt facti, & pia pro salute spirituali cogitationes; si autem hi perditur, magna exinde oritur ruina, ut patet in Samsonis; si autem fuerint in te cogitationes Sanctæ à Christo, ut à capite nostro exortæ, pro salute spirituali assequenda, magna virtus nostra in multo pretio erit apud Deum: Si autem obdormiscens delectis voluptatis carnalis ne tradideris, quæ ut per manus Dalilæ crines Samsonis, sic & tibi per impudicos amores auferret sanctas cogitationes, & in pestiferos alienigenas traderis.

36. Daniel. 3. Tres illi illustissimi pueri in medio fornacis ardentis, sic orabant apud Daniel. 3. nu. 38. Non est in tempore hoc princeps, & dux, & propheeta, neque holocaustum, neque sacrificium, neque oblatio, neque incensum, neque locus primitiarum coram te, ut possimus invenire misericordiam tuam: sed in animo contritio, & spiritu humilitatis suscipiantur: Ita ut sensus sit, ut rectè explicant Lyran. Sanchez, Cornelius. Instar omnium holocaustorum arietum, & molitorum agnorum pinguium; sic fiet sacrificium nostrum pingue, pinguedine spiritus, devotionis, ac animi contriti, & humiliati; pro omnibus sacrificiis, ac etiam odoriferis incensum, ac pro oblationibus primitiarum, hoc unum offerunt Deo factam cogitationem, ac intimum affectum ex puro animo, ac corde contrito: Ac

si non solum sit æquivalens, sed multum superexcedat talis interna nostra elevatio in Deum.

37. N. 11. quoniam cogitatio hominis confitebitur tibi; & reliquia cogitationis, diem festum agere tibi. Cogitatio sancta maxime Dei magnalia decantat, ac magnificè extollit; & reliquia cogitationis diem festum agere tibi: seu ut legit D. Augustinus, solemnitatem celebrat tibi. At, ut explicat noster Incognitus, iusti cogitatione laudant Deum: Ita Deus complacet, ac laudatur bonâ, & sancta cogitatione, itaque in ea delectatur, ut non solum ipsa bona cogitatio ei placeat super omnia illa sacrificia, sed reliquia cogitationis diem festum agere tibi: hæc reliquia, seu minutissimæ cogitationes, seu earum vestigia, seu affectus, qui manet in animo, sic jucundus est Deo, ut diem festum, ac solemnissimum ei celebrent.

38. Textus. At Christus D. in præsentia hoc cap. 10. n. 34. Nolite arbitrari, quia pacem veni mittere in terram: non veni pacem mittere, sed gladium. Veni enim separare hominem, &c. Quod à nobis est explicatum tom. 3. cap. 10. per novem quæstiones, & præcipue q. 1. 2. & 3. Adde valde omni consideratione dignum, quod Christus D. in hoc capite, ac in hoc sermone suis Apostolis præcepit supra, n. 13. Intrantes autem in domum, salutate eam dicentes: Pax huic domui: unum aliud radarguere videtur; nam si non venit pacem mittere, quomodo pacem annuntiat, ac præcipit? cur pacem publicat, si non venit pacem introducere, sed gladium? Quid pax cum gladio?

39. D. Chryf. Magnus Chrysolomus suo acutissimo ingenio dubium agnovit, & solvit homil. 39. in Matthæum, & ait: Nolite arbitrari, quia pacem veni mittere in terram. Qualiter ergo eis injunxit, ut in unamquamque domum ingredienti pacem indicerent? Quoniam maxime est pax, cum id quod agrotat, inciditur: cum id, quod litem infert, separatur: Nam & medicus ita reliquum servat corpus, cum id quod insanabiliter se habet, absciderit. Ab optimo medico desumit exemplum Sanctus Pater; cum id quod agrotat blandè fovet, ut ad sanitatem reducat; cum verò est insanabile, ne sanum corrumpat, separat, & abscindit. Bonus Rector pacem annuntiat; subditos, si in eis sit aliquis pacificus, blandâ admonitione dirigit in viam rectam; at verò si contumax sit ingenium, & disciplina, ac supplicio domare non valet, tanquam ferro adhibito, separare, ac abscindere exterminio satagit. Nam Divinus

Mittitur gladius in terram.

QUÆSTIO VIII.

Quare Christus veniens annuntians pacem ait de se, quod non venit pacem mittere, sed gladium?

38. Textus. At Christus D. in præsentia hoc cap. 10. n. 34. Nolite arbitrari, quia pacem veni mittere in terram: non veni pacem mittere, sed gladium. Veni enim separare hominem, &c. Quod à nobis est explicatum tom. 3. cap. 10. per novem quæstiones, & præcipue q. 1. 2. & 3. Adde valde omni consideratione dignum, quod Christus D. in hoc capite, ac in hoc sermone suis Apostolis præcepit supra, n. 13. Intrantes autem in domum, salutate eam dicentes: Pax huic domui: unum aliud radarguere videtur; nam si non venit pacem mittere, quomodo pacem annuntiat, ac præcipit? cur pacem publicat, si non venit pacem introducere, sed gladium? Quid pax cum gladio?

39. D. Chryf. Magnus Chrysolomus suo acutissimo ingenio dubium agnovit, & solvit homil. 39. in Matthæum, & ait: Nolite arbitrari, quia pacem veni mittere in terram. Qualiter ergo eis injunxit, ut in unamquamque domum ingredienti pacem indicerent? Quoniam maxime est pax, cum id quod agrotat, inciditur: cum id, quod litem infert, separatur: Nam & medicus ita reliquum servat corpus, cum id quod insanabiliter se habet, absciderit. Ab optimo medico desumit exemplum Sanctus Pater; cum id quod agrotat blandè fovet, ut ad sanitatem reducat; cum verò est insanabile, ne sanum corrumpat, separat, & abscindit. Bonus Rector pacem annuntiat; subditos, si in eis sit aliquis pacificus, blandâ admonitione dirigit in viam rectam; at verò si contumax sit ingenium, & disciplina, ac supplicio domare non valet, tanquam ferro adhibito, separare, ac abscindere exterminio satagit. Nam Divinus

Magister, qui Evangelicam pacem annuntiare imperat, dicens, Pax huic domui: statim pacem suam exponit: Non veni pacem mittere, sed gladium: non repugnantia docet, sed coherentia: Quoniam maxime est pax, cum id quod agrotat, inciditur; cum id, quod litem infert, separatur. Præcepit Dominus, ut sui discipuli pacem studeant, cum his qui agrotant, ut sanitate recipiant; at verò hos, qui obstinato, ac rebellis sunt animo, qui lites inferunt, contradictiones, ac commotiones faciunt, separem à bono, & sano grege, ne corrumpatur.

40. Benignitas ac severitas prudentia adhibenda, ne polluantur, vel contemnatur Regia dignitas. Decantat Regius Vates Psalm. 98. n. 3. Confitentur tibi Domine, quoniam terribile, & sanctum est. Celebrat, quod magnum Dei nomen sit terribile, & sanctum; & terribile, dum scelestos, ac obduratos suppliciiis, ac castigationibus exacerbat; & sanctum qui adhuc ipsi puncti & castigati debent confiteri nomen Dei esse sanctum, vel terribile, quia malignos diris suppliciiis afficit; Sanctum, quia bonos homines, ac sibi subiectos suis donis sanctificat: Et honoris judicium diligit; & quodnam judicium Regis honor diligit; & judicium nempe discretionis, ac rectitudinis, ut sciat castigare, ac dissimulare, & sustinere prout status subditorum exquirat, pro eorumque conditione sit refovens benignitas, ac vel austerior rigor. Psalmographi verba eleganter exponit Rupertus lib. 8. in Genes. dicens: Sicut Clementia honor est principi, sic & honor Regis judicium diligit. Et enim ubi totam puniunt, regia severitas crudelitate polluitur: ubi vero totum remittitur, facies majestatis sine metu disciplina contemnitur. Magna discretionis prudentia ad puniendum, ac dimittendum in principe necessaria; si totum puniunt, regia severitas crudelitate polluitur: si verò totum dimittitur, & crimina gravia impunita manent, facies majestatis sine metu disciplina contemnitur.

41. Zeno. Secundo, D. Zeno lib. 3. serm. 24. O magna pietas iudicis nostri, à quo universi generis peccatores, ut possint beatè vivere, puniri festinant? Descendit quippe gladius pius in viscera peccatoris: & uno eodem ictu, incoluim corporis mortuæ materia, interficit hominem veterem, creaturam: & serm. 25. etiam eleganter dicit: Mira ratio! Mira beatitudo! Salvo reo, puniuntur vitia in eo, integroque statu, moritur in homine, propter quod homo fuerat moriturus. Denuntiat Jesus pacem, & mittit gladium, & quisnam gladius est iste, qui abscindit vitia, qui veterem hominum cum suis pravis moribus secat? & tunc vera pax in anima introducitur, cum ab illa præscinduntur vitia, & creantur virtutes.

42. Daniel. 2. Illa magna statua, quæ in visione objecta fuit Nabuchodonosori, quæ componebatur ex auro, argento, ære, & ferro, ac testa: Lapis abscissus sine manibus, comminuit testam, ferrum, & ær, & argentum, & aurum: Dan. 2. n. 35. Lapis iste sine manibus, est Christus D. ut est communis sententia, de quo vaticinatur Isai. 42. n. 3. Calamum quassatum non conteret, & linum fumigans non extinguet: Quam diversa, & contraria sunt hæc: si testam, ferrum, ær, argentum, & aurum Christus conterit, quomodo dicitur non conterere calamum quassatum seu, ut habet D. Matthæus 2. numero 20. Arundinem quassatam non confringet? Euthym. Theophyl.

Christus
resistentes
conterit,
humiles
sanat.

phyl. Arundinem comminutam non confringet: Resistentes, ac obstantes divinis mandatis, tanquam ferrom, æs, argentum, & in quibus denotabantur quatuor Orbis imperia, Chal-dæorum, Assyriorum, Græcorum, ac Roma-norum, Christus suâ potentia conterit, ac com-minuit, & totaliter dissipat: At verd debiles, ac tenues, qui habent aliquam putredinem, seu

fracturam vitiorum, his tanquam gladio am-putatis, ac resecatis, sanat, fovet, ac ad inte-gritatem vitæ reducit. Ita D. Hieronym. Chry-sostom. Paschal. lib.6. in Matth. D. Aug. lib.20. de Civitate, cap.30. & ait: Persecutores Christi perditâ integritate, quassato calamo, & amisso lumi-ne, lino fumantî comparantur, quibus pepercit, & sa-nat.

D.Hieron.
D.Chryf.
D.Paschal.
D.August.

CAPUT XI.

1. **I**T factum est, cum consummasset J E S U S præcipiens duodecim Dis-cipulis suis, transit inde, ut doceret, & prædicaret in civitatibus eo-rum. 2. Joannes autem cum audisset in vinculis opera Christi, mit-tens duos de discipulis suis. 3. Ait illi: Tu es, qui venturus es: an alium expectamus? 4. Et respondens Jesus ait illis: Euntes renuntiate Joanni quæ audistis, & vidistis. 5. Cæci vident, claudi ambulant, & profi mundantur, surdi au-diunt, mortui resurgunt, pauperes evangelizantur. 6. Et beatus est, qui non fuerit scandalizatus in me. 7. Illis autem abeuntibus, cœpit Jesus dicere ad turbas de Joanne: Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam? 8. Sed quid existis videre? hominem mollibus vestitum? Ecce qui mollibus vestiuntur in do-mibus regum sunt. 9. Sed quid existis videre? Prophetam? Etiam dico vobis, & plusquam prophetam. 10. Hic est enim de quo scriptum est: Ecce ego mitto An-gelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam ante te. 11. Amen dico vobis, non surrexit inter natos mulierum major Joanne Baptista, qui autem mi-nor est in regno cœlorum, major est illo. 12. A diebus autem Joannis Baptistæ us-que nunc, regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. 13. Omnes enim prophetæ & lex usque ad Joannem prophetarunt: 14. Et si vultis recipere, ipse est Elias qui venturus est. 15. Qui habet aures audiendi audiat. 16. Cui autem similem æstimabo generationem istam? Similis est pueris sedentibus in foro: qui clamantes cœqualibus. 17. dicunt: Cecinimus vobis, & non saltaistis: lamenta-vimus, & non planxistis. 18. Venit enim Joannes neque manducans, neque bi-bens, & dicunt: 19. Ecce homo vorax, & potator vini, Publicanorum, & peccato-rum amicus, & justificata est sapientia à filiis suis. 20. Tunc cœpit exprobare civi-tatibus, in quibus factæ sunt plurimæ virtutes ejus, quia non egissent pœniten-tiam. 21. Væ tibi Corozain, væ tibi Bethsaïda: quia si in Tyro, & Sydona factæ es-sent virtutes, quæ factæ sunt in vobis, olim in cilicio, & cinere pœnitentiam egis-sent. 22. Verumtamen dico vobis: Tyro, & Sidoni remissus erit in die judicii, quàm vobis. 23. Et tu Capharnaum, nunquid usque in cœlum exaltaberis? usque in infernum descendes: quia si in Sodomis factæ fuissent virtutes, quæ factæ sunt in te, fortè mansissent usque in hanc diem. 24. Verumtamen dico vobis, quia terræ So-domorum remissus erit in die judicii, quàm tibi. 25. In illo tempore respondens Jesus dixit: Confiteor tibi pater, Domine cœli, & terræ, quia abscondisti hæc à sa-pientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis. 26. Ita Pater, quoniam sic fuit placitum ante te. 27. Omnia mihi tradita sunt à patre meo. Et nemo novit filium nisi pater: neque patrem quis novit, nisi filius, & cui voluerit filius revelare. 28. Ve-nite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos. 29. Tollite jugum meum super vos, & discite à me, quia mitis sum, & humilis corde: & in-venietis requiem animabus vestris. 30. Jugum enim meum suave est, & onus meum leve.

ARGUMENTUM

ARGUMENTUM CUM Remissionibus.

- Primò, Vers. 1. Joannes Baptista per dis-cipulos quærit à Chri-sto? An ipse sit Messias, Christus D. responderet non per verba, sed per opera, & facta, seu mira-cula, se verum esse Mes-siam: de quo t. 3. cap. 13.
- Secundo, V. 7. Laudat Joannem, quod inter natos mulierum non surrexit major, quod explicavi proxime citato cap. 13.
- Tertiò, V. 16. Arguit, & increpat Judæos, quòd tam se ipsum, quàm Joannem non rece-perint. Explicavi to. 3. cap. 14.
- Quartò, V. 21. Diras minas dicit in civita-tes Corozain, & Caphar-naum; quod explicavi tom. 3. cap. 14.
- Quintò, V. 25. Patrem confitetur, quod se, suaque magna mysteria humilibus, ac parvulis re-velaverit, quòd est ex-plicatum t. 3. cap. 20.

Joannes in vinculis.

QUÆSTIO I.

Quare innocens, ac purissimus Joannes describitur in vinculis?

- 1. **I**t noster Evangelista hoc cap. 11. n. 2. Joannes autem cum audisset in vinculis opera Christi: quod explicavi latè tom. 3. cap. 3. per triginta quæstiones. Et quomodo Joannes in vinculis? ibi, q. 1. & 2. Nunc verd Adde, Joannes in vinculis, carcere; ac inter oppressiones, ac squallores, quos hæc secum affe-runt, cum esset puritate, innocentia, ac sanctitate Angelus, ut Christus D. hoc capite ait, infra v. 10. Hic est de quo scriptum est: Ecce ego mitto Angelum meum: & ait Baptista, cum Christum videret, dicebat: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi: Joan. 1. n. 29. Ubi cum innocentissimum Agnum prædicat, absque ulla peccati labe, statim prædicat ejus mortem, & passionem, qua mundi peccata erant delenda: pulchrè D. Chry-sost. apud Caten. D. Thomæ ait: Joannes passio-nem non ignorabat: sed hoc primum testatus est di-cens, Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mun-di: Agnum enim vocans, Crucem divulgat: Quid illi strius? Ubi Agni innocentia prædicatur, ibi passio, & crux divulgatur.
- 2. Ex industria discipulus Ioseph ponitur ab ejus Sylveira in Evang. Tom. VI.

Quanta
innocentia
est major,
tanto ma-jor
est calum-nia, & por-secutiones
in eum de-voluntur.

Joan. 1.
D. Chryf.

dispensatore in sacco Benjamin. Deinde ipse dispensator omnium saccos scrutatus, incipiens à majori usque ad minimum, inventus est scyphus in sacco Benjamin, Gen. 44. n. 12. Inter omnes suos fratres, solus Benjamin, qui erat purior, in-nocentior, ac moribus, & vitâ excellentior cæ-teris, furto, ac latrocinio arguitur, ita frequen-ter contingit, quòd purior, ac innocentior falsi-tate, ac calumniâ reus dicatur, ac publicetur, ut perbellè notat Lippomanus, & ait: Disquisitio-nem singuli admittunt: promptè, donec devoluta est ad innocentissimum emnium: sic solem imposturis de-gravari non alii, quàm purissimi. Nulla turba est inno-centia, si res mendacis, & imposturis agi cœperit, Frequen-ter in pueros, ac innocentes persecutio-nes, & calumniæ divolvunt.

Genes. 44.
Innocens,
& purus
mendacio,
& falsitate
arguitur.

Lippomaa.

QUÆSTIO II.

Quare Joannes constitutus in carcere mittit duos discipulos ad Christum.

Alt Evang. ista, Joannes cum audisset in vin-culis opera Christi, mittens duos de discipulis suis, ait illi: Tu es, qui venturus es, an alium expectamus? quod latè explicavi citato c. 12. per priores septem quæstiones, nunc verd Adde.
Primò, de hac re præclare dicitur D. Basil. Seleuc. Orat. 34. ait: Videtur mihi primum, ubi Joannes agens quæstionem habeat. Ubi? in vinculis. Cum ergo aliquanto post capite truncandus esset, videretque discipulos ad Christi documenta non iterare; imò ex cupidine gloria iis obviam ire, quæ Dominus annuntiabat, & nonnunquam ex Christi invidia, ad criminationem procedere; legationem instruit, in speciem de Christo ipse sus-citans; re ipsa verd eos cum Christo conjungens. Erat Joannes in vinculis, & bene ipse agnove-rat, quòd mors sua esset in propinquo: cum ergo aliquanto post capite truncandus esset; & vi-rum com-debat, quòd discipuli sui non frequentabant Christi scholam, ac doctrinam; imò quòd ei invidebant: & nonnunquam ex Christi invidia ad criminationem procedere, ut fecerant disci-puli Joannis, proposita Christo quæstione de jejuniis, dicentes, Quare nos, & Pharisei jeju-namus frequenter: Discipuli autem tui non jeju-nant? Matth. 9. n. 14. Inde legationem instituit, quoad speciem interrogans, an ipse esset ven-turus, re verd ipsa eos Christo conjungens. Bo-nus magister non solum in vita sollicitus erat e suorum salute, sed etiam post mortem, & ideo noluit eos manere vacillantes, ac verd do-ctrina destitutos, & veluti oves sine pastore er-rantes; inde eos ad Christum delegat, ut ejus doctrinâ illuminentur, ac sub ejus tutela secuti remaneant: Sic & Moyses cum ei manifesta-tum fuisset à Deo mortem ejus instare, post tam longam peregrinationem quadraginta anno-rum tantis laboribus plenam, non per se postu-lat, ut Abrahamus: Quid dabis mihi? Gen. 15. n. 2. sed totus est sollicitus de bono regimine, ac populi dispositione, sic orant: Provideat Dominus Deus spirituum omnis carnis hominem, qui sit super multitudinem hanc. Num. 27. n. 16. Procopius ibi: Curam agit populi, & successorem constitue-re dignatur, indicans non minorem curam princi-pis esse debere super populo, quam pastoris super ovibus.

3.
Textus.

4.
D. Basil. Sel.

Bonus
pater
agit de sue
viam com-
modo post
mortem.

Matth. 9.

Genes. 15.

Num. 27.

Procopius.

I Secundo: